

BAJTÁRSI

LEVÉL

1956. IX. évf. 12. sz. levél. 185. oldal. Utrecht, 1956. dec. 10.

KARÁCSONY. A SZERETET ÜNNEPE.

Miért éppen Karácsony a szeretet ünnepe? Mert e napon született a Megváltó, akit a bünbe esett emberiség iránti szeretetből megváltásunkra - az Atya küldött a földre.

Krisztus földi egész életét a szeretet jellemzi; minden tanítását, minden cselekedetét a mások - embertársak és felebarátok - szeretete hatja át. Még ha dorgált, még ha ostorral a kezében verte is ki a zsidó árusokat Atyja templomából, szeretetből cselekedett éppen úgy, mint az édesapa a féltett, szeretett gyermekét megdorgálja, sőt fenyíti azért, hogy a gyermekből rendes, dolgos, szorgalmas ember legyen, hasznos tagja a családnak, nemzetnek, társadalomnak, az emberi közösségnek.

És bennünket a keresztény hitben felnőtt embereket nem a szeretet, az egymást megbecsülése, tisztelete, segítése kell, hogy vezéreljen?

És, ha ezt a szeretetet a mi szűkebb családukra, a mi Testületünkre vonatkoztatjuk, mit kell tennünk? Semmi újat, semmi mást, mint amit az e napon született Isten-ember közel 2.000 évvel ezelőtt tanított, meghagyott: "Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!" Ha ezt megtartjuk, lehet-e vizsály közöttünk? Ha szereted felebarátodat, ott és úgy segítesz rajta, ahogy tudsz, ahogy neki az szükséges! Nem az anyagiakra gondolkodok elsősorban, az csak másodrendű kötelesség. Segíts rajta lelkiileg. Segítsd át nehéz napjain, tépelődései közepette, amikor már hitét, lelkét, bizalmát szinte elveszítette. Vezesd oda vissza, ahol volt akkor, amikor a kicsiny falusi templomban oly buzgón tudott imádkozni a szeretet Istenéhez!

Gyermek korodban szeretettel csüngtél szüleiden. Hiszen mindent, az életedet is nekik köszönheted. Ez a szeretet később sem halt ki belőled. Mindig szeretettel gondoltál rájuk, segítetted őket tehetségedhez képest. Férfi lettél. Szeretted egy eszményt, szeretted Hazádat, a Testületedet. Az utóbbi kiemelt abból az esetleg mostoha sorsból, amelyben születted, és felemelt oly magasra, ahova nélküle nem érhetél volna el soha. Egész szolgálati idő alatt mi volt a vezérfonal? Megint a szeretet! Dolgoztál másokért, vigyáztál mások életére, vagyonára, kötelességszerűen, Hazád, Testületed iránti szeretetből.

Testületed most nincs, mert azok, akik azt felszámolták szeretet nélkül élnek. Miért nem mehetsz haza? Mert hiányzik azokból a felebarátai szeretet, akik így döntöttek sorsod felől. De van Bajtársad, ki szeretettel, segítő készséggel áll melletted úgy erkölcsi, mint anyagi vonatkozásban.

Van egy Bajtársi Közösséged, amely a Testületed szellemét ápolja, véd, és szeretettel szívében viseli gondjaidat, ha anyagilag nem is tud rajtad segíteni, mert még nálad is mostohább viszonyok között van, de Veled van, Benned van. A Te és mindannyiunk közös ügye, hogy magunkat, eszményeinket szeretetben, kölcsönös tiszteletben, megbecsülésben megtartsuk, átmentsük arra az időre, amíg Isten segítségével megint haza mehetünk Szeretteinkhez.

Addig is, míg ez megtörténhet, részletes szeretetben a hazai

poklok-poklából szabadföldre menekült hős véreinket, kik közül többen si-
ratják az ujabbi magyar szabadságharcban elesett apát, anyát, testvért,
rokont s gyermeket.

Aggódó szeretettel s meg nem szűnő vágyódással gondoljunk
Karácsonykor az otthon maradtakra, mert jól tudjuk, hogy ők is alig vár-
ják a pillanatot, hogy újra találkozhassanak.

Vezérelje minden cselekedetünket továbbra is "a hit, remény,
szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet! Pál 1. lev.
a Korinthusbeliekhez 13.r.

-oo-

HONTALANOK KARÁCSONYFÁJA.

A mi karácsonyfánk a szenvedés fája,
Hontalanok könnye ragyog föl reája.
Hazavágyó szívek, hazavágyó álmok
Nehéz bánatával meghajolva járok.
De a legtetején roménycsillag ragyog,
Nézzetek föl rája bujdosó magyarok!
Nem állt-e e csillag ott Betlehem fölött
S most a hontalanok fájára költözött.
Hogy örömet hozzon, megváltást ígérjen,
Magyarok öröme föl az égig érjen.

Betlehemi csillag ragyogd be utunkat,
Árva tűzhelyünket, édes otthonunkat!
Mutasd meg gloriás békeünnepeket,
A rongyos istálló's égi Kisdudunkat!
Hadd nézzünk föl rája csodátlátó szemmel,
Térdeljünk eléje istenfélelemmel.
Dicsőség Istennek!-hogy rebezné ajkunk-
Magyarok Istene, könyörülj meg rajtunk!
Éjféli harangok hirdess új világot,
Hirdess egy krisztusi örök igazságot!

Szeretetet, hitet, alázatosságot,
Egy ujjászületett örök magyarságot,
Karácsonybékéjü szép Magyarországot!

Hajas István.

-oo-

...NYUGOSZNAK ŐK A HÓS FIAK DŰLŐ CSATÁK UTÁN...

Igy énekelte meg a költő a Hazáért hősi halált haltak emlé-
két. És akik a dűlő csatákban a legtöbbet adták a Hazáért, megnyugodtak.
Nemcsak azért, mert földi életük befejezést nyert, hanem azért is, mert i-
gaz ügyért haltak meg: Hazájukért, fajtájuk, népük, családjuk védelmében,
a szabadságért, a világ kereszténységéért, kulturájáért.

De tudnak-e nyugodni az utolsó inferno poklában életüket,
mindenüket feláldozók, tudnak-e nyugodni azok a hősök, akiket az idegen
szuronyok erejére támaszkodó zsarnokság és parancsaikat szolgáló aláza-
tossággal teljesítő helytartók a bitókra, börtönökbe küldötték, hogy ott
a legnyomorultabbul elpusztuljanak?

Ők megtették kötelességüket, azért kellett a legdrágábbat, a
legszentebbet: az életüket is feláldozni.

Volt-e célja? Érdemes volt-e...?

Látszatra, felületesen ítélve talán azt mondhatnánk, nem min-
dig volt. De ha beletekintünk a dolgok mélyébe, nem mondhatunk nemet. A-
kik a Haza védelmében, a harcok mezején áldozták fel életüket, azok éppen
olyan hősök, mint előttük ezerszer is tizezren azok, akik azóta már Csaba
királyfi utján járnak fényeskedve. Akiket tóra, börtön sötétjébe jut-
tatott a gyáva patkányhad, azok is éppen olyan hősök, azért kerültek oda,
mert életükben gerinces magyaroknak, egész férfiaknak vallották magukat,
akiktől félték, akik ma is meg merték vallani tántoríthatatlan magyarsá-
gukat, Isten szeretetüket, a család megbecsülését, és megvetettek mindent,
ami ezekkel ellenkezett, ami nem Isteni törvényeken alapszik.

./.

A magyar nemzetet kívül álló világ kereszténysége pedig hősi kiállásokban példát lát, de meggyőződött arról is, hogy az elnyomott magyarok nyelvet nem hódolt be az üres jelszavaknak, szívében, lelkében egész lényében megmaradt Istenféltő, vallásosságú magát és embertársait becsülő, azokat szerető olyannak, amilyenek a magyar fajtát egy évezreden át történelméből megismerte.

Életükkel, vagy inkább halálukkal példát mutattak az otthon szenvedő magyarságnak, követendő példát adtak nekünk, hogy nem az önös érdek hajszolása a boldogulás alapja, hanem a hősi kiállítás. Ok csak akkor tudnak pihenni a nekik szent hazai földben, ha mi mindannyian, bárhol élő magyarok, tettekkel bizonyítjuk meg hogyan kell élni, hogyan kell dolgozni a nagy cszme, a szent cél érdekében, hogyan kell azért hősi halált is halni. A magyar ügyet ma már az egész szabad világ magáévá tette s reméljük, hogy állásfoglalásukat kényszerítő eszközökkel is valóra váltják.

Magyar Testvérem! Félre az önzéssel, félre a politizálásnak nevezett üres szavakkal; ne azt nézd, hogyan tudnál vezér, vezető lenni a körülötted élő honfitársak között, hanem fogd meg a másik magyar kezét, öleld magadhoz új menekült sorstársadat is szeretettel, állj be közkatonának a többi rongyos külvilágba, el azt a munkát, ahova a magyar sorsod állított magyaros lelkiismeretességgel, becsületesen, hogy általad és rajtad keresztül fajtádat továbbra is megbecsülje, szeresse s a magyar ügyet felszínre tartsa az idegen, ahol Te élsz. Ha így végzed munkádat, ha példaként álltél az áldozatok ezreinek árthatlanul most kiöntött vére akkor, de csakis akkor, nem haltak ők sem hiába! A nemzet élni fog!

-oo-

HOGYAN MI LÁTJUK.

Az 1956. október 23-án kirobbant magyar szabadságharc, amely nemzetközi jogászok megítélése szerint nem nevezhető forradalomnak - ahogyan a kommunisták a világgal ezt elhitetni szeretnék - hanem szabályszerű magyar-szovjet háborúnak. A november 4-én történt második szovjet beavatkozások ugyanis - Kádár és öt társa kivételével - a 9 milliós magyar nép állott szembe a szovjet hadosztályok tömegével. A harcok elem: munkások, diákok, parasztok, katonák, csupa dolgozóik fiai vagy lányai voltak, mert aki nem tartozott a "dolgozó-osztály"-hoz, azoknak a gyermekei, mint osztályidegenek nem is tanulhattak tovább.

A katonák és tisztiek is a dolgozó osztályából kerültek ki, hogyan lehet hát őket reakcionáriusoknak nevezni? Vagy talán ősepeken, Újpesten, Kőbányán, Dunapentelén, ahol a szabadságharc legerősebb fészkei voltak, csupa arisztokraták, gyártulajdonosok, bankigazgatók és bíbromok laknak? Ezt a végső elkeseredésben kirobbant harcot a tökéletes egységben forrott magyar nép vívtá a kommunizmus ellen. Az idő erejét megállítani nem lehet. A magyar nemzet hősi véráldozata a vég kezdete a kommunizmus számára.

A Kreml és annak magyarországi helytartója, Kádár János, ismételtelen elutasították a Nemzetek Szövetségének azt a felhívását, hogy megfigyelőket küldhessenek Magyarországra. Ennél mi sem természetesebb, mert a hivatalos és megbízható idegen megfigyelők előtt nem folytathatnak gátolás nélkül a tömeges deportálásokat, letartóztatásokat és nem élnének vissza a szabad világ által a magyar nép megsegítésére küldött óriási adományok elosztásával. Csak egy példa: a felhalmozott adományokról eltávolítják az eredeti cégjelzéseket és mint a Szovjetunio ajándékát pénzért árusítják az éhez embereknek. Ajándékba csak az "új-megbízhatóknak" kaphatnak azokból.

Kádár, a szovjet által kinevezett "miniszterelnök" már odáig vetemedett, hogy hosszas eredménytelen tárgyalások után a nemzeti munkás tanácsok feloszlatását is elrendelte, amelyeknek választott tagjai valóban demokratikus képviselői voltak a magyar népnek és akiknek ezideig sikerült a büszke és bátor szabadságharcot, valamint annak hitszöveg, brutális és gaz legázolását átvészelnők. A munkás tanácsokkal folytatott tárgyalásokra azért volt tehát szükség, hogy Kádár és társai karhatalmi egységnek nevezett új ÁVO-s banditákat szerelhessenek fel, akiknek vérgöze révén remélik hatalmuknak a magyar népre való végleges rákényszerítését.

November 15-én Kádár hajlandónak mutatkozott a Nagy Imrével való tárgyalásokra egy új magyar kormány alapítása céljából. Es amikor

két nap elteltével, iránybeli jótállás ellenében Nagy Imre a jugoszláv követségen kapott menedék helyét elhagyta, a vele levő barátaival, továbbá asszonyokkal, gyermekekkel együtt az oroszok még ma is meg nem állapított helyre elhurcolták.

Mi már nem hagyjuk magunkat a kommunista ördögi eszközöktől félrevezettetni és ma már csak a balga emberek hisznek azoknak, akik a kommunista ellenfordalom organizálására még mindig időt hagynak. A mai napon Kádárék kihirdették az ostromállapotot Hazánkban és újból elzárták a szabad világtól Magyarországot.

Mindezek után meglehetősen mégis menteni a magyar népet? A kommunisták által Bécsből Budapestre visszatérni nem engedett Kéthly Anna még mindig bízik az ENSZ-nek hatásos beavatkozásában, annak a testületnek a ható erejében, amely tőle - mint az egyetlen törvényes magyar kormány külföldön tartozkodó államminiszterétől - megtagadta az említett testület teljes ülésében a felszólalást. Kéthly 8 évet töltött a kommunisták börtönében s reményét ennek dacára nem vesztette el, mert mint mondotta "akkor a demokrácia jövőjében egyáltalán kételkednie kellene."

Van-e alapja Kéthly bizalmának? Erre talán feleletet találunk az olasz külügyminiszter közelmúltban elhangzott beszédében, aki a kérdés lényegét abban látja, hogy az ENSZ soha többé el nem ítéltet egy támadót, ha most a Szovjetuniót a Magyarország ellen intézett fegyveres erőszak miatt nem bélyegzi meg, mert hiszen minden országban található lesz egy árulásra kész jelentéktelen csoport, amely idegen katonai hatalomhoz folyamodik "az építő szociálizmus" (kommunizmus) megmentése érdekében. Az ENSZ mai teljes ülésén tárgyalnak is ily irányú javaslatot, de mi történik azután, ha ezt ott nagy többséggel megszavazzák és a Szovjetunio, mint eddig, úgy ezután is semmibe se veszi, sőt feleletre sem méltatja azt? Tettekre volna szükség, amit azonban még mindig kerülnek a szabad világ nagyhatalmai, mint ahogyan elmulasztották a magyar szabadságharc reményteljes napjaiban ENSZ karhatalom küldését Magyarországra, amely esetben a Szovjetunio sem indította volna el a november 4-ki véres katonai beavatkozását. Be kellene már látni végre, hogy oroszok ellen, csak oroszok alkalmazásával lehet hathatósan cselekedni.

A szuezi csatorna térségében folytatott hadműveletek során sok egyiptomi vk.ti. is angol, francia, illetve israeli fogságba került. Sokan közülük nem értenek egyet Nassernek a Szovjetunioval kacérkodó politikájával. Ezen tisztek utján az elfogók tudomást szereztek egy orosz titkos tervről, amely a Közelkelet szovjetizálását tűzte ki célul. E terv értelmében Egyiptomnak 1957. január 26-án kellett volna Israelt megrohannia. E tervlet elfoglalása után felosztásra került volna az Egyiptom és Syria között. Nasser győzelmét biztosítandó, a Szovjetunio óriási mennyiségű hadianyaggal látta el Egyiptomot. Arra az eshetőségre, ha Nasser katonai akciója nehézségekkel találkozott volna, a Szovjetunio igen nagy mennyiségű nehéz fegyvereket is tárolt Egyiptomban, az ez esetben oda küldendő önkéntesei számára (Kína annak idején Koreában ugyanezt tette). Syriában hasonlóan óriási arzenálokat létesítettek az oroszok. Az ottani orosz követésre egy tábornok volt beosztva diplomata minőségben, aki az orosz önkéntes csapatok parancsnokául volt kiszemelve. Israel támadása Egyiptom ellen és a gyors angol-francia beavatkozás a Suez-i csatorna térségében a gondosan kitervelt szovjet tervet felborította. Megállapítást nyert, hogy Egyiptom oldalán mintegy ezer orosz szakértő is részt vett az Israel elleni harcokban.

Az Egyiptomnak és Syriának oroszok által szállított hadianyagok összértéke meghaladja az 500 millió dollárt. A fegyverek tehát olyan óriási mennyiségben lettek felhalmozva, hogy az messze túl haladja a két állam hadseregének szükségleteit. A Szovjetunio céljai e területen, amelyen a világ leggazdagabb olajforrásai vannak, nagyon is nyilvánvalóak. Ezen olajkészletektől megfosztani a nyugateurópai országokat és azt a maga számára biztosítani, mert enélkül kilitástalan egy világháború megkezdése.

Ezidőszorint a Suez csatorna térségét az ENSZ nemzetközi rendőri csapatai fogják ellenőrizni és minelyst azok kellő számban beérkeznek, Anglia és Franciaország visszavonja csapatait e térségből, de egyelőre csak a Ciprus szigetére. Ez az óvatossági intézkedés tökéletesen megérthető, mert hiszen bizonyára nem ismerték a Közelkelet birtokba vételére a szovjet terv összes részleteit azok az egyptomi vk.tisztek, akik fogságba jutottak.

MEDDIG MÉG?

Önkénytelenül is a fenti kérdés foglalkoztatja, gyötri minden jós hazájához hű magyart az ENSZ nemzeti ügyünkben folytatott tárgyalásai s a hozott, de végre nem hajtott többszöri határozatai után.

Meddig még? - kérdezzük szinte már kétségbeesve. Avagy csak azért létesült ez a szervezet, hogy a nagyhatalmak céljait védelmezze meg s a kis nemzetek függetlenségére való törekvéseit pedig csak olismérje, de ezek elérése céljából hathatós segítséget ne nyújtson? Az ENSZ alapokmányában foglalt és elidegeníthetetlen emberi és szabadság jogok megvédése csak akkor kötelesség, ha azok zavarása világpolitikai célkitűzéseket és világ-kereskedelmi érdekeket veszélyeztet?

Vergődünk a bizonytalanságban s nem vagyunk képesek az ENSZ magyar ügyben tanúsított lagymatag magatartásának, sőt már mulasztásának okait ezidőszertint kifürkészni.

Az ismételt határozatoknak orosz által még feleltre sem méltatása, Magyarország helytartójának, Kádárnak időnyerést célzó, néha engedékeny, de végeredményben elutasító magatartása bizonyossá teszi, hogy a nevezett a szovjetnek bábjai. Mindezek ismeretében tovább tárgyalgatnak és talán majd elismerik Kádár helytartóságát törvényes magyar kormányának is, pedig tény, hogy ezt az egyént néhány társával együtt a Magyarországon jogosulatlanul beavatkozott orosz fegyveres erő juttatta hatalomra. Soraink írásakor a helytartóság hatalma hetek eltelté után is csak a szovjet ágyuk lőtávolságának határáig terjed, de a célzatos és kommunista agyafurtsággal kitervelt kommunista ellenforradalomnak, a fokozatosan erősbbödő nyomásnak a magyar nép megcsodált ellenállásával - magára hagyatva - időtlen ideig nem képes.

Az annak idején Görögországban lefolyt harcok, Indokínában, Koreában, Algírban, Közéleleten és a Magyarországon történtek még mindig nem szolgáltattak elegendő bizonyítékot arra, hogy a Szovjetunio végcélja a világalalom s ennek most a kommunizmus álarcá mögötti megvalósítását csak akkor lehet megakadályozni, ha azzal szemben az erőszakot alkalmazták, amely jellemzője a szovjet minden cselekedetének.

Közvélemény általi kényszerítés, erkölcsi nyomás nem hatásos eszközök ott, ahol a lakosság széles rétegei a féltelen terror miatt megvannak fosztva a szabad vélemény-nyilvánítástól. Az erkölcsi nyomás csak olyan féllal szemben alkalmazható, aki még maga is rendelkezik erkölccsel. Azt hiszem, hogy az ENSZ tagjai túlnyomó többségének meggyőződése, hogy a Szovjetunio jelenlegi vezetői: és annak e szervezetben résztvevő képviselői lelkiismerettel nem rendelkeznek, minek következménye nagyfokú erkölcsi fogyatékosságuk.

A történelmi felelősség kérdése sem mentesíti a végletekig az erőszakos leszámolástól, melynek nem kell még ezidőszertint sem feltétlenül a harmadik világháború utján történnie. De egy gazdasági blokád nagyon is eredménytelenebbet az állétkintve, hogy a Szabad Szakszervezetek közelmúltban tartott ülésén etekintetben már azt a határozatot hozták, hogy ez nem viheto keresztül. De talán be lehet már tiltani szabad földön is a kommunista pártok törvényes működését, ezenkívül minden kulturális vagy egyéb kapcsolatokat megszakítani a Szovjetunioval. Az említettek nélkül hogyan várhatjuk el evolúciós fejlődés utján a kommunizmus bukását?

A Szovjetunio jelenlegi vezetői és képviselői vagy nem ismerik vagy nem akarják ismerni azt a jogot, törvényt és lelkiismereti felelősséget, amelyek szellemében az ENSZ tagjai ellenük cselekedni megírelelték. Legyen vége tehát az alkudozásnak, tárgyalásoknak s következzenek a tettek, melynek foganatosítására az ENSZ alapokmányban rögzítettek szerint is e szervezet tagjai a kommunisták kivételével nemcsak jogosak, hanem - úgy gondoljuk - kötelezettek is!

A Szovjet vezetői kikeresik legközelebb a számukra alkalmas következő harcteret, ha a most függöben lévő ügyeket véglegesen nem sikerül rendeznie az ENSZ tagjainak. Nekik hadművelleti terület az egész, még szabad földteke, világalromi céljuk elérése végett s ha még mindig nem alkalmaznak ellenük kényszerítő eszközöket, úgy nem sokára kirobbantják a harmadik világháborút is gondolkodás nélkül legmodernebb bombákat és fegyvereiket is bevetik. Ezekről pedig a tongerentul sem mentesül!

A MEGFIZETETT ÖRÖM.

A kis falura rátelepedett az esti sötétség és az utcások ablakai kezdtek lassan, egymás után kialudni. Így volt ez rendjén: elsőként a muskattlis ablakok annak jeléül, hogy a munkában elfáradt család nyugóra tért.

A megszokott csendes nyugalommal kirívóan dacolt a község-háza tanácsterme. A terem két nagy ablaka a lámpafénnyel együtt szőfoslányokat szórt az utcára. Hirtelen kinyílt a terem ajtaja és a járórvezető törzsőrmester elbucszott a két községi "sküdtől". Lassan becsukta maga mögött az ajtót, és gondterhesen megállt az ajtó közelében nyári pihenőjében szunnyadozó poros kályha előtt. Gondolataiban elmerülve szórakozottan játszott a kezében levő ironnal, majd azt két ujja közé vette s lassan, ütemesen elkezdett dobolni azzal a kályha tetején. Az iron koppanása nyomán apró, fekete pontok képződtek a poros kályha tetején, amelyekből egy kutyá élethű alakja rajzolódott ki. Még egy utolsót koppanított, utána vontatottan végighúzta ironját a rajzon anélkül, hogy tudta volna azt, amit cselekszik.

Hirtelen, mint akinek eszébe jutott valami, megfordult és sitette az asztalnál termett. Egy ív papírt kiemelt az asztalán levő sok közül és kezdte azt részletesen tanulmányozni. A fiatal társa figyelemmel kísérte mesterének minden mozdulatát, ami a tapasztalatokban bővelkedő járórvezető figyelmét el nem kerülte. A jegyzet tanulmányozása közben váratlanul felemelte fejét és kérdően tekintett társára. A járórtárs félszegen felhúta a jobb vállát és bizonytalan hangon megszólalt:

-Törzsőrmester ur, nekem az a gyanu, hogy Bozsor községben érünk a nyomozásunk végére. -

-Nagyon helyes öcsém, még akkor is, ha nem egészen úgy lesz. Igazán örömmre szolgál, hogy ilyen odaadban nyomon követi a munkánkat és tájékozott a nyomozás legkisebb részleteiről is. De remélem, azt is sejti, hogy mikor kell az említett községet elérnünk? -

-Törzsőrmester ur, két napja uton vagyunk; ettünk is, nem is, ugyanígy a pihenés. Eddig a nyomozás érdekessége lebilincselte, de most úgy érzem, hogy ma képtelen vagyok Bozsorig a 11 km-es utat megtenni s a közbess 816 m-es magas hegyet megmászni. Nem is az éhség vagy a fáradtság, de a lábaim úgy égnek, mintha parázs lenne alattuk. Talán csak nem fog megsemmisülni az eddigi munkánk, ha az éjjelt pihenésre használjuk? -

-Kedves fiatal barátom, nem hiszem, hogy valami is volna, aki megdönteni tudná a maga igazát. Legkevésbé én, mivel az Ön fáradtságát az én 52 évemmel kétszeresen érzem. Négy gyermeket felneveltem, 27 éves szolgáló vagyok. Mit mondjak még? Elképzelheti, hogy a 27 év alatt sok eredményes nyomozásnak tanuja voltam és ilyeneket magam is lefolytattam, amit bizonyítanak a Dicső-ókleveleim. És az elért eredményeket annak is köszönöm, hogy mindig előttem lebegett a régi közmondás: "Addig üsd a vasat, amíg meleg!" Előkezden csak vissza a tavasszal lefolytatott nyomozásunkra!... Elkönyvelmisködtünk alig 10 percet, amit csak egy fél napi megerőltető munkával tudtunk pótolni. En jól emlékszem az akkor tett megjegyzésére, amikor a bődönt tele zsírral megtaláltuk és felsóhajtott: "Te vagy ég, ha tudtam volna..." Emlékszik maga is? -

Még folytatni akarta, de a társának élénk, utrakészülő mozdulataiból kiolvasta, hogy annak még többet mondani a hír feszegetését jelentené, hangulatának rovására, ezért röviden befejezte e szavakkal: Ilyen a csendő élet!

Parancsoljon törzsőrmester ur -szavakkal az utrakész járórtárs udvarianus nyújtotta a puskát parancsnoka felé.

-Köszönöm öcsém! De még valamit akarok... Elárulom, hogy bizony az én lábaim is égnek. Ezen pedig úgy szoktunk segíteni, hogy amíg tartalék harisnyával rendelkezünk, kicseréljük. Mivel most tartalék nincs, akkor csak átcsereljük. Megnyugtathatom, hogy ez is megéri a fáradtságát. Ne is mondjam, hogy ehelyett szívesebben bújnék az ágyba, de viszont, ha reggelre ott leszünk, nyomban előteremthetjük azokat, akiket kikérdezni akarok. Mert napközben?... Ments meg Uram!... Még a legkisebb rajkót is kinszenvedés előteremteni. -

Az utolsó mondatot már az utcán fejezte be a járórvezető, miközben figyelmesen vizsgálta a csillagdiszbe öltözött égboltot, majd halkán megjegyezte: Szerencsénk, hogy nem esik...

-Az bizony nagy szerencsénk, különben kapaszkodhatnánk a hegyen felfelé - válaszolta a társa, s e szavakkal egyidőben legördült mögöttük a láthatatlan függöny, amely elválasztotta őket a múlttól és attól a jelentől, ahol nincs többé szorakozás, beszéd, lármá, nesz, csak csend és éber figyelés. Ehhez az "aranyút"-hoz gyorsösen ragaszkodva haladtak az erdei girbe-görbe gyaloguton a hegytető felé. Csak lassan jutottak előre, mert az előző napi esőzés több helyen megváltoztatta az út alapzatát: követ, kavicsot hordott a régi gödröbe. Ezen változás szorosan hozzájárult ahhoz, hogy a járőr időnként összekösse a kellemet a hasznossal és helyenként megtartsa az útnak kijáró rövid pihenőket, mialatt módja nyílt az erdő csendjét is ellenőrizni.

-Hála a magyarok Istenének! - sóhajtotta a járőrvezető, amikor felértek a hegytetőre, majd társa felé fordulva tréfásan hozzáfűzte: - Eddig szerencsével... A hátralevő utat pedig talán már megtesszük gyalog is? -

-Úgy-úgy törzsrőmester ur, én is így gondoltam. De inkább gyalog, mintsem itt bevárjunk egy alkalmi szállítóbészéket, mert bizony akkor várhatnánk... -

E rövid szóbeszéd után újból kezdődött előről részükre a csend és az odaadó éberség. A járőrtárs egész testét előtötte a boldogság, amikor arra gondolt, hogy az útjuk kétharmadán már túl vannak s alig egy óra hossza választja el a párna kellemes puhaságától. Örömet tetézte, hogy a hegyről lefelé mentek, ami lényegesen könnyebb volt, mint felfelé. Sok szépet és jót forgatott még a fejében, amikor elérték az erdő-tisztást, ahol a járőrvezető hirtelen megtorpanása kizökkentette gondolataiból.

-Talán valamit észlelt törzsrőmester ur? -

-Észleltem valamit fiam - miközben elővette bróját, megnézte s fejét csóválva folytatta: -különös, hogy már féltizenkettő és nézzen oda még mindig mily sok lámpa ég a községben. Rendkívüli... vagy bűneset, vagy esküvő... -

A járőrtárs a község felé pillantva fájó szívvel meggyőződött a valóságról, s e pillanatban egy gombnyomással szeretne volna kioltani a sok-sok lámpafényt, mivel nem sok jót gyanított azokkal kapcsolatosan. A gondolatok mindkettőjüknél egymás után cserélődtek, de megnyugtató megoldáshoz nem jutottak.

A járőr alig hagyta maga mögött az erdő-tisztást, amikor a jv. újból megállt s nagy érdeklődéssel kutatott a község irányába.

-Ejnye, a kutya réka botolja meg öcsém, nézze már!... Nem csalnak szemeim? Figyelje csak jól! Ott a községen túli erdőben is vélek olykor-olykor felvillanni apró fényeket. Igaz lenne az? -

-Igaz bizony, törzsrőmester ur, nagyon is jól látta. Imitt-amott aprócska fények villanak fel az erdőbe. Nagyon érde... - és itt a torkán akadt a szó, rémülten vagy másfél ölet hátra ugrott. A parancsnok meglepődve tekintett oldalt, miközben puskáját gépiesen kapta lövésre kész helyzetbe és kérdőleg tekintett a társára.

-Törzsrőmester ur, talán el sem hiszi?... - kérdezte olyan mérf tekintettel, mint aki mérget képes nyelni állításának biztos voltára.

-Mit? -

-Ott, közvetlen mellettem volt egy nagy állat. Hirtelen úgy láttam, mintha egy oroszlán lett volna. Egy nagy morcos fej... -

A járőrvezető elnevette magát. -Oroszlán? ne ijesztgessen már! Oroszlán?... Hm... Itt?... Ne higye! Még a farkas is nagy úr lenne ezen a környéken. Ugy van maga fiam, mint én voltam, amikor fiatal csendőr koromban Erdélyben szolgáltam: Éjjeli szolgálatunk alkalmával minden második bokorban medvét láttam, amely csak éppen rám várt. - Még utoljára körülhordozta tekintetét a környékükön, s folytatni kezdték az útjukat. A járőrtárs egészen a járőrvezető közelébe sietett és halkán kérdezte:

-Törzsrőmester urnak mi a véleménye a kisértetekről? Létezik ilyesmi vagy ahhoz hasonló? -

-Ugyan, ugyan! Ha lenne egy mákszemnyi igazság a kisértetek kérdésében, akkor már nekem... - itt azonban az ő hangja is elakadt. Beszéd közben egy halk galyropanásra lett figyelmes s a nesz irányába tekintve megállt. E pillanatban a járőrtárs szembe találta magát az erdőből feléjük csillogó szempárral. A jv. lekapta válláról puskáját és szuronyt szegezve belépett az erdőbe.

A PROBACSENDŐR.

Ezt a mesét azért mondom el, hogy próbára tegyem a bátorságotokat. Kislányoknak egyáltalában nem ajánlom, hogy meghallgassák. A vitéz fiu azonban, aki nem ijed meg a varangyos békától és nem fut meg a szíszegő gúnár elől, aki nem búvik az ágy alá, mikor zeng az ég, és aki egyedül mer maradni a sötét szobában is, az olyan fiu figyeljen ide.

Élt egy alföldi kis faluban egy Magyar Pali nevű parasztfiu. Már öklönyvi gyermek korában is olyan bátor volt, hogy farkasszemet mert nézni még az édesanyja kakasával is. Feszés, katonás járása miatt a falu népe elnevezte Peckes Palkónak.

Peckes Palkó nevezetes volt arról, hogy szívéből gyűlölt mindenféle békebotást és rendetlenkedést. Ha valahol a faluban összemarakodott két komondor, akkor Palkó nyakon öntötte őket egy vödör vízzel, nehogy kárt tegyenek eg másban.

A falusi öregek azt mondogatták: - Akárki meglássa, ebből a gyerekből még csendőr lesz...

Mire Palkó annyira felcseperedett, hogy kiserkedt a bajusza, egy szép napon búcsut mondott szülőfalujának és peckes léptekkel elment a nagyvárosba. Alkonyatra odaérkezett és egyenesen beállított a csendőr kaszárnyába és kérte, hogy sorozzák be csendőrnek.

A kaszárnyaszobában, hosszú asztal körül, 12 nagybajuszu csendőr ült együtt. Mindegyik kakastollas kalapot viselt a fején. Mikor az őrmester, aki az asztalfőn ült, meghallotta a falusi legény kivánságát, megsodorta nagy bajuszát.

-Hóhó, Öcskös, az nem olyan könnyű dolog! Csendőr csak olyan legény lehet, aki híréből sem ismeri a félelmet.

-Ami azt illeti, nem ijedek meg én a magam árnyékától - erősödött Peckes Palkó.

-Majd elvállik - szólt az őrmester.

Azzal csendőrdolmányt adatott Palkóra, meg kakastollas csendőrkalapot. Azután kivezette a legényt a kaszárnya elé az utcára és így szólt hozzá:

-Most kezdődik a probaszolgálatod! Alkonyattól hajnalig itt fogsz strázsálni és ha valami rendtelenség esik, rendet kell teremtened. A tűzre, vízre jól ügyelj! A lármas duhajokat, az éjjeli kohelyeket ráncszedd! A gyorsan hajtó szekereket megállítsad!

-Igenis, értem! - válaszolt Palkó.

Feszesen szalutált, sarkon fordult és neki indult a sötét utcának. Hideg szél fujt a házak között és egy lélek se járt künn. Csak itt-ott pislogott egy-egy álmos utcai lámpás.

Amint nagypockesen sétált, egyszerre zúgást hallott és fehér világoosságot látott feltűnni az utca fordulóján. Palkó tudta, hogy mi az. Automobil. Afféle gépkocsi, amely ló nélkül jár. A kocsi veszett sebességgel iramodott el Palkó mellett. Hárman ültek benne: egy kakasfejű, egy bivalyfejű és egy kutyafejű ember.

-Lassan hajt! - kiáltott rájuk Palkó.

A kakasfejű kukorékol, a bivalyfejű bőgött, a kutyafejű pedig ugatott s a következő pillanatban a szekér már eltűnt megint az utca túlsó végében.

Száz lépést se tett még a csendőr, mikor már újból hallotta a kocsi zúgását és látta a lámpa fényét.

-De most bizony megállítom őket! - mondta magában Palkó. Az út közepére ugrott a vágatbó kocsi elé és dörgő hangon kiáltotta: Megállj!

Megmerétek ezt teni fiuk? Ha meg, akkor tovább mondom.

A kocsi hirtelen megtorpant olyan közel, hogy a sárgaréz lámpásával a csendőr mellét horzsolta. A kakasfejű elkezdett haragosan kukorékolni, a bivalyfejű bőgött, a kutyafejű pedig vakkantott egyet-kettőt.

-Hogy mersz minket megállítani? kiáltották. - Tudod-e, hogy miféle nagy urak vagyunk mi? Én vagyok a kakasfejű ördög. Én a bivalyfejű sátán. Én meg a kutyafejű gonosz.

-Ha ördögök az urak, akkor kocsikáznak a pokolban, de ne az én utcámban. Mert itt tilos a gyors hajtás. Most pedig kövessenek az urak a csendőr kaszárnyába.

-Eredj előre, - vigyorgott a kutyafejű, mi majd utánad megyünk.

A bivalyfejú és a kakasfejú elröhögte magát. Palkó észrevette, hogy túl akarnak járni az eszén, azért fölmászott a kocsira és odaült a bivalyfejú mellé.

-Most tessék a csendőrkaszárnya elé hajtani, - mondta. És tessék vigyázni, hogy el ne gázoljanak valami borosfejú embert.

-Vigyázzok, vigyázzok! - kukorékolta a kakasfejú... Megforgatta a kormánykereket, mire a szekér egyszerre felemelkedett a levegőbe, mint a denevér és a háztetők fölött szaguldott tovább. A bivalyfejú lopva nézett Palkóra, hogy sápadozik-e a félelemtől. Palkó azonban összefonta mellén a két kezét és nyugodtan ült helyén.

-Jól hajtunk-e most csendőr uram? - kérdezte ugatva a kutyafejú.

-Nagyon jól - szólt Palkó - itt legalább nem tehetünk kárt senkiben. Miután átrepültek a nagytemplom tornyán, a kakasfejú megint fordított egyet a kormányon s a szekér leereszkedett az utca kövezetére és úgy futott tovább.

Egy nagy kőhídra értek, amely alatt zúgva hömpölygött a fekete folyóvíz. Valami hörgő segélykiáltás ütötte meg Palkó fülét.

Megálljunk csak, ördög uraim! - mondta. A hold halvány fénye mellett meglátta, hogy egy emberi alak kizöködik a víz közepén. Hosszuhaju, fehérruhás asszony volt. A karjait nyújtogatta és kétségbeesetten kiáltozott segítségért. Körülötte három-négy nagy hal cilázott a fekete vízben. Játsszadovva kerülgették, hol elmerültek, hol fölbukkantak megint, olykor meg feléje kaptak a rettenetes cápafogakkal.

-Ezt ki kell mentenem! - mondta Peckes Palkó. Azzal már fejfel a vízbe is ugrott. Ti is meg nornétek tenni fiuk? Ha meg, akkor folytatom.

Palkó jó úszó volt, sietve elkapta a fuldoklót és partra vonszolta. Amint fölmászott vele a meredek töltésen, az elalélt asszony egyszerre víz hullámmá változott a karjai között, zúhogva végig folyt a ruháján és sietve visszaszaladt a folyóba.

A csendőr megrázta magát és a gépkocsi után nézett. Bizony az már eltűnt akkor az égboltozaton vitorlázó éjjeli felhő egy fényes résében.

Palkó kimért léptekkel folytatta Úrjáró útját. Magas, sötét házak között ment. Seholy egy élő ember. Végül valami vörhenyes fényt látott derengeni.

Egy kis csapszék ajtaja volt. A csendőr odament és benézett az üveajtón, hogy rendben van-e minden. Bizony a csapszékben nagy rendetlenkedés folyt. Három toprongyos csavargó ült kártyázva az asztal körül. Palkó mindjárt észrevette, hogy azok nem lehetnek tisztességes, istenfélő csavargók, mert a három közül csak egyiknek volt feje, a másik hettől fej nélkül játszott. Azt is kitapasztalta hamar, hogy a kártyajáték a fejért folyik. Mindegyik játékos mellett hosszú, éles kés feküdt az asztalon és amint az egyik fejetlen ember nyert, tüstént fölugrott, lenyiszálta a fejet a másik nyakáról és a nagy nyakára illesztette. A játékos aztán tovább folyt.

Most megszólalt odabent az egyik csavargó, az, akit nek a nyakán fej volt: - Jó volna, ha valami ember botlana be ide, ilyen ember, akit nek feje van. Elválnók a nyakát, azután két fejbe kártyáznánk.

Mit gondoltok fiuk, mit tett Palkó? Azt, amit Ti is tettetek volna az ő helyében. Kinyitotta az ajtót és döngő léptekkel bemont a csapszékbe.

A csavargók azonban, amint megpillantották a kacsastollas csendőrkalapot, hirtelen feldöntötték a lámpát és Palkó vak sötéttségben találta magát. Tapogatózva ment előre, hallotta, mint sompolyognak körülötte a mihasznák, látta is a meg-megcsillanó késpengéket, de elcsipni egyiküket se tudta. Egyszerre tűzfény csapott a szemébe. A feldöntött lámpától kigyuladt a csapszék.

-Korcsmáros! - kiáltotta Palkó. Senki se válaszolt. A tűz pedig hatalmas lángot vetett. Egy ajtókilincs akadt a csendőr kezébe. Megnyomta és a szomszédos szobába lépett, hátha ott benn alszik a korcsmáros? A szoba már úgy lángolt, lobogott, mint a vaskohó. A falak fehérre izzottak, a szomszédos falmennyezet pedig zápor módjára hullatta az öblösnyí piros zsarátokat. És benn, a tüzes pokol közepén, lánggal égő ágyában egy magával tehetetlen, kövér, öreg ember nyászörgött. O volt a korcsmáros. Palkó nem törődve a fejére hulló tüzes záporral, hozzáróhant, kiirántotta ágyából és a karjára kapta az öreg embert, hogy kimentse a tűzből.

Két lépést se tett még az ajtó felé, midőn a korcsmáros egyszerre elkurjantotta magát, majd fölcsapó lánggá változott és elpuffant, mint egy bírás tüzes béka, megpörkölvén a csendőr bajuszát és ruháját.

Palkót sűrű fekete füstfelhő vette körül, amely egy percre elvette a látását és hallását. Egy hideg szélroham elsodorta a füstfelhőt és a csendőr, amint körültekintett, megint az utcán találta magát. Körülötte néma és sötét volt minden. Tűznek, csapszéknek, korcsmárosnak, csavargóknak sehol semmi nyomuk.

-Furca egy utca! - morogta magában Palkó. És kimért léptekkel folytatta útjait. Az utca egyszer jobbra kanyarodott, egyszer balra, de véget nem ért. Vagy ötszáz lépést tett előre, midőn emberi hangok ütötték meg fülét. Valahol nagyon vígan voltak. A zsvaly irányába ment tovább és végül egy hosszú, magas kerítésfalhoz ért. A falon túl sok duhaj ember dalolt és kurjongatott. Palkó egy rácsos ajtóra bukkanott. Benézett a rácson. Nagy temetőkerembe látott. A fejfák között sok száz csontváz nyüzsgött. A csontlezeikkel összekapaszkodván, táncolva vágattak tovább a sírok fölött, némelyek meg koponyájukat dobálták egymás felé, mintha labda volna. És valamennyien rikácsoló hangon énekeltek. Palkó megzörgette az ajtót.

-Uram! kiáltotta, -csendet kérek!

A réno! ekkor mind a rácsos ajtóhoz rohantak. És valamennyien a csendőrré szegezték zöldes fényben égő szemüket.

-Ember, ember! Élő ember! - rikácsolták fogukat vicsorgatva. Palkó szigoruan mérte őket végig.

-Nem szégyenlik magukat az urak, éjnek idején ilyen csendháborítást művelni? Ha halottak az urak, akkor pihenjenek békében, de ne háborgassák az élők álmát.

-Gyere be! üvöltöztek a rémek. -Darabokra tépünk! Megisszuk a véreket - s a vasrácson keresztül feléje vágak a karmaikkal.

A csendőr megnyomta az ajtó kilincsét és fölemelt fővel belépett a temetőbe.

Ti is bementetek volna fiuk? Nos, akkor derék legények vagytok!

Amint Palkó körülnézett, az egész kísértetraj hirtelen fehér párává foszlott. A hold békésen sütött a csendes temetőre. Palkó katonás léptekkel végigment a fejfák között és miután meggyőződött róla, hogy most már minden a legnagyobb rendben van, kiment megint a kis ajtón és tovább ballagott az éjben.

Száz lépést se tett az utcán, mikor megint maga előtt látta a csendőrkaszárnyát. A kaszárnya kapuja előtt ott állott a nagybajuszu őrmester, füstölgő pipával a szájában.

-Nos, öcskös, mi ujság? - kérdezte.

Palkó mereven szalutált: -Jelentem alásson őrmester uram, nincs semmi különös ujság.

Az őrmester csodálkozva mérte végig a legényt.

- Nem esett semmi bajod az éjjel? -

-Egy pár apró-cseprő rendbontás volt ugyan, de nagyobb baj nem lett belőle.

-Jól van öcsém, akkor eredj aludni. Különbben is faradt lehetsz. - Bevezette a kaszárnyába és megmutatta neki az ágyát. Tizenkét egyforma vaságy állott a hálóteremben. Valamennyi üres volt.

-Pihenj le, -szólt az őrmester, -és ha később jönnek a hálótársaid, ne törődjél velük.

Palkó lefeküdt és mindjárt el is aludt.

Félóra múlva azonban fölébresztette valami. Nagy morgást, forgást, cammogást és sziszegést hallott, hogy megrándult bele az egész kaszárnya. Az ajtó kipattant és bejöttek a hálótársai. Ugyancsak furca-kompanyia volt. Elsőnek egy irgalmatlan nagy hím oroszlán robogott a szobába, hangozva hördüléssel. Aztán bírás fehér medve cammogott be. Majd puha macskátalpon beszökött egy izzószemű tigris. A tigrist lompos nagy hiéna, a hiénát párdúc követte nyomon. És még egyre jöttek a fenevadak. Vadkan és farkas is volt közöttük. Összesen tizenketten voltak. Mint se-reghajtó, hatalmas csörgőkigő kászott a szobába.

A fenevadak nagyokat ásítottak és miután morogva és szimatolva körüljárták a hálótermet, mindegyikük befeküdt egy-egy üres ágyba. Mivel azonban éppen tizenketten voltak és Palkó már elfoglalta az

egyik ágat, a csörgőrigyónak nem jutott felfvőhely. Ez a dolog láthatóan igen felizgatta a csuszó-mászót. Haragosan csörögve cikázott ide-oda a szobában, az egyik ágytól a másikhoz. Az oroszlan, a tigris és a többi fenevadak közül egy sem akarta hálótársnak a csörgőrigyót. Mindegyik csatogó fogakkal zavarta el az ágya mellől. A bősziült morgásnak és nyughatatlan csörgésnek se vége, se hossza.

Peckes Palkó kifogyott a türelméből.

-Mi lesz már cimborák? Reggelig se tartok megnyugodni? - és mivel a kigyó még egyre folytatta körutját a szobában, odaszólitotta magához.

-Ha ennyire van a dolog kigyó koma, akkor gyere az én ágyamba. Ugyis mi ketten vagyunk itt a legvékonyabb legények.

A kigyó odacsuszott Palkó ágához és fölágaskodott, miközben apró két szeme úgy ragyogott, mint a gyémánt. A csendőr megfogta hideg testét és behúzta az ágyába, akár a vízes vödör kötelét.

-Feküdj a lábamhoz - mondta - és most már ne csörögj többet.

És mivel nagyon álmos volt, a jobbik oldalára fordult, a fölére húzta a pokrocot és tüstént mély álomba merült. Reggelre kelve, egyedül találta magát a hálóteremben. A csörgőrigyó és a többi fenevad már régen elkötrődött, Isten tudná, hogy hová.

A nap szépen sütött odalünn és amint Palkó öltözködés közben egy pillanatra az ablakhoz lépett, a nap sugaraiban szívirványos betűkkel rótt írást látott ragyogni. Elolvasta az írást, amely így szólt:

"Bátoré a szerencse!"

S ha a meséből egy szó sem volna igaz, ennek az egy mondásnak minden betűje való igazság. Ezt még tapasztalni fogjátok az életben, azért ne ijedjete meg soha a magatok árnyékától.

Beküldte: Mészáros Dalma.

Herczog Ferenc.

-oo-

BEKÜSZÖNTŐ.

Éjfélre jár az idő, vége az Ó-évnak,
Csak pár perc és köszöntjük az Újévet!
Új év, új reménység, de ki tudja meddig?
Hisz rég óta már, hogy várunk valamit!

Várunk egy szebb jövőt jobb lelki népekkel,
Aki megérti majd, hogy mi baj a lelkekkel!
Aki rádöbbenek egyszer a saját bűnükre,
Hogy mit hagytak hátra édes gyermekükre!

Aki megállnak majd egyszer a fényes Hocsikkal,
És gyalog mennek tovább fájdó gondolattal!
Aki szabadsítást várnak s börtönt fognak kapni,
Majd ezek fognak elkor a legjobban jajgatni!

Aki gyáva módon fognak a sorból kidőlni,
Mi ahelyett inkább hősi halált halni!
Mert ismerjük mi már a "dicső szabadsítást",
Géppisztoly sorozat s leánygyermek sírást!

Hogy mindezt az új évben elkerülhessük,
Szükség van arra, hogy egymást szeressük!
Kérjük tehát imáinkkal a mennybéli Istent,
Hogy adjon nekünk boldog és áldásos Újévet!

-oo-

Pálházi András.

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Központi Segély Alapunk támogatása talán eddig még sohasem volt oly mértékben és sürgősen szükséges, mint a jelenlegi időben. Jönnek az új menekültek: közöttük Bajtársaink, s többen nem egyedül, hanem családtagjaikkal együtt, közöttük több gyermek is van. Támogatásuk mindenki előtt, elsősorban a mi kötelességünk.

Nem kell hosszasan beszélnünk, hogy milyen jól esik egy kis segítség az otthon elhagyása után idegen földön, hiszen abban az 1948. év után szabad földre érkezett több Bajtársunk részesült. A hazai 11 éves rabságban meggyötört s szabadságharcunkban is résztvevő csö. családok tagjain se-

Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . hozzájárulását a B.L.-re. a közp. segélyalapra.

IX. évf. 12. sz. levél. Bajtársi Levél. 116. oldal.
gitenünk kell! Ez most parancsoló szükség, mely elől senki nem zárkozhat el közülünk. Segélyalapunk támogatása oly mértékben szükséges, hogy a még hosszabb ideig tartó menekülés folytán szabad földre jutott bajtársainkon folyamatosan és hathatósan segíthessünk munkába jutásu ig. Tehetősbajtársainkat kérjük, hogy az eddiginél nagyobb kiméretben támogassák segélyalapunkat.

A pénz átutalások gyorsan eszközölhetők a "CREDIET-EN EFFECTENBANK N.V. Utrecht, Kromme Nieuwe Gracht 6" címen "Bajtársi Levél" segély megjelöléssel. Nevezett bank összeköttetésben áll: Canadában, Imperial Bank of Canada, 214. St. James Street West, MONTREAL 1; U.S.A.-ban, The Bankers Trust Company, 16 Wall Street, NEW-YORK; Austriában, Österreichische Länderbank, Am Hof 2, WIEN; Németországban, Deutsche Bank A.G., West, Düsseldorf; Franciaországban, Societe Generale p.f., 29 Boulevard Haussmann, Paris; Angliában, National Provincial Bank Ltd., 1 Princes Street, LONDON E.C.2. A beérkező összegeket ujjonnan kimenekült bajtársainkból itt megalakult segély-bizottság kezeli és gondoskodik annak elosztásáról. Félévenként pedig nyilvános elszámolást is közzéteszünk.

Érvényüket vesztett jelvény és igazolvány számok: a./ Elvesztés folytán 58., 63., 78., 136., 139., 159., 214., 249., 255., 266., 279., 326. és 328 számúak; kilépés folytán 12. és 49. számúak.

A nyilvántartásban beállott zavarok elosztatása céljából jelentsék a Vezetőséghez nevüket és rendfokozatukat a 96., 98., 234., 243., és 414. számú jelvények tulajdonosai.

Az ujjonnekültek között szabad földre érkezett egy! Bajtársunk leveléből idézzük: "Kedves Bajtársi Levél Szerkesztősége! Szabad földön való tartozkodásom második napján kaptam meg a Szerkesztőség címét és régi csendőri kötelességgel lejelentkezem, kérve, hogy számomra is küldjék meg a B.L. egyes megjelölő számait. Egyelőre dotálni nem tudom. Röviden magamról csupán annyit, hogy az oroszok Románián keresztül vittek ki sebesülten hadifogságba és ott voltam 1950. dec. 15-ig, majd 3 évig kötelező kényszer munkán, amire később visszatérek. Az oroszországi helyzetünkről és áldatlan állapotunkról nem akarok beszámolni, mert ezzel Önök is tisztában vannak, csupán annyit szeretnék kihangsúlyozni, hogy egyetlen nemzet egyetlen testületének tagjai - még a német SS. -ok- sem szenvedtek annyit, mint éppen a magyar csendőrok. Semmiféle súlyos szavakkal nem fejezhető ki azok a szenvedések, amelyeket az ott sanylódt tiszti és tthtési állományuk ugy fizikailag, mint lelkiileg átéltek."

Mészáros Dalmának, Cleveland, Hálásan köszönjük a küldött s lapunk e számában közölt mese-másolatot. Kérjük, hogy küldjön hasonlókat a jövőben is, mert bizonyára szívesen olvassák azokat a csö. gyerekek, de meg talán a felnöttek is.

Kegyelmeiben gazdag és áldásos Karácsonyt kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak. Az új esztendőben pedig érhezzük meg, hogy a sok kiontott magyar vér s a zsarnoksággal még mindig dacolb hős népünk küzdelme ne legyen hiábavaló! Legyen szabad és független Magyarország!

Benkő Gusztáv Venezuela, bajtársunkat kérjük, hogy adjon életjelt magáról, mert ismételt levelünkre választ nem kaptunk.

H A N D S C H R Í F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. SZERKESZTŐSÉGE.
U T R E C H T. MERWEDEKADE 183 bis. NEDERLAND.

DRUCKWERK. Aan Heer
PRINTED MATTER. Mr. dr. Béla R e k t o r
PERIODIQUE. Msr. 376 Eddy Rd.
DRUCKSACHE. Herrn. Cleveland. 8. Ohio.

U.S.A.

